

disse 2 Punkter til at stille sig fra, hvad der nu er vedtaget som Lov i Sverige, og fra, hvad der indtil videre indeholdes i det norske Sølvsforslag. Man vil altsaa ogsaa komme i Uenighed med Sverige og efter al Sandsynlighed med Norge ligesom med den ærede Justitsminister og Udvalgets Flertal, om man vedtager disse to Forslag. Mig forekommer det, at ærede Medlemmer for ikke desto mindre at følge Mindretallet paa disse to Punkter maa fordrø særlig gode Grunde. Hvad Vædringsforslaget under Nr. 6 angaar, er altsaa Stillingen den, at der foreligger et Forslag, som stemmer med den tykke Søl.lov, men afviger fra, hvad der er svensk Søl.lov og fra, hvad der sandsynligvis vil blive norsk Søl.lov. Det forekommer mig, at det vil være heldigst at følge vore Frænder i Sverige og Norge, fremfor hvad der gælder i Tyskland, saa meget mere, som jeg antager, at det maa anses for tilstrækkelig opløst af den ærede Justitsminister og mig, at Mindretallets Forslag paa dette Punkt vistnok kun vil føre til en hel Del uheldige Processer, uden at der ved Forslaaget i Virkeligheden opnaas noget praktisk Gode for Skipperen. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 11 angaar, kan jeg meget godt forstå, at det er et Forslag, der vinder megen Sympati. Navnlig naar man, som man har gjort, melder sig som Forsvarer for de sjællandske Interesser, som den, der vil modsætte sig, at man gør Forsandringer deri og berøver den simple Sømand et Gode, som han har efter den nu gældende Lov, kan man være vis paa, at det er en Tale, der vil finde Gehør mange Steder, saa vel i denne Sal som ogsaa uden for den; men deraf følger ikke, at det i og for sig er fuldt berettiget, hvad man der gør gældende. Jeg lader de Vædringsting ligg, der kunne hentes fra den principielle Side, om det er rigtigt at tilføje Ekstrabetaling for et Arbejde, der ikke kan siges at være Ekstraarbejde, men snarere maa siges at være et almindeligt ordinært Arbejde, som af alle bedkommende maa antages at være forudsat at skulle finde Sted. Jeg lader den Side rent ligge og spørger kun, om det da virkelig forholder sig saaledes, at man ved at følge Flertallet vil tilføje Sømanden et Tab, og om man ved at følge Mindretallet vil værne om hans Interesser, saaledes som den nuværende Lovgivning har værnet om dem. Dertil siger jeg, at jeg ikke tror, at Sagen har den Betydning. Det forholder sig rigtigt, at den nu gældende Lov af 1866 ganske almindelighed siger, at naar der kræves Ekstraarbejde af Sømanden paa Søn-

Helligdage, skal han have Ekstrabetaling derfor, og det forholder sig ganske rigtigt, at man i 1866 ikke har været særlig opmærksom paa dette specielle Tilfælde, at Søndagsarbejde fornuftigvis maatte antages at være indbefattet i de paagældendes Opfattelse af Situationen, da de indgik Hæderforholdet. Man har ikke været specielt opmærksom paa, at denne Regel om Ekstrabetaling for Ekstraarbejde ikke passer, naar den gælder, der er Tale om, netop med Nødvendighed saa at sige medfører, at der skal gøres Arbejde i alt Fald paa visse Søndage. Men Spørgsmaalet er: Naar nu Opmærksomheden er bleven henvendt paa dette Punkt, vil der saa praktisk naas noget ved at udstemme dette Stykke i denne Paragraf? Jeg har allerede sagt, at jeg føler mig overbevist om, at i det Øjeblik, man gør det, vil Følgen deraf blive, at de Rederier, som have Skibe, der gaa i den paagældende Fart, ville tage Forbehold ved Hæderforholdet. Man vil sige til Sømanden: Vil Du gøre Krav paa at faa Ekstrabetaling for Arbejde om Søndagen, som maa komme paa de og de Søndage, saa nedsætte vi din Hæder, saa faar Du saa og saa meget mindre. Her vil jeg henholde mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Københavns 5te Vaigtes (P. Holm), at netop, fordi det som oftest vil forholde sig saaledes, at Rederierne ere de stærke over for Sømanden, vil denne blive nødt til at finde sig i det Afdrag i Hæden, som Rederiet forlanger, dersom han vil gøre Krav paa Ekstrabetaling for ordinært Arbejde paa Søndagen, saa at det kan forventes, at det snarest vil blive til Sømandens Skade, idet der som Regel vil blive trukket af i den maanedlige Hæder i de Farter, hvorpå der her er Spørgsmaal. Det er min Tro, at praktisk taget vil det ikke føre til synderlig forfælskelige Resultater, enten dette Stykke bliver staaende eller ikke, idet Rederierne som sagt nok ville vide at værne om deres Interesse paa den Maade, jeg har antyd, naar Stykket gaar ud. Jeg er snarest tilbøjelig til at tro, at man vil gøre Sømandens Skade ved at lade det gaa ud. Men forholder det sig saaledes, forekommer det mig, at der ikke er Grund til her at gøre Forsandringer, hvad der er gældende Lov i Sverige, og hvad der maa antages at ville blive gældende Lov i Norge. Derfor kan jeg ikke andet end anbefale det ærede Ting, hvis det i øvrigt vil følge Udvalget, ikke at følge Udvalgets Mindretal, men det Flertal, hvad Vædringsforslagene under Nr. 6 og 11 angaa.